

Sygn. akt I Ca 241/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko H. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt IX C 2967/14 upr.

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 241/15

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. w pozwie skierowanym przeciwko H. P. domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 7.258,39 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 1 października 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie pozwu z uwagi na trudną sytuację finansową.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 5 marca 2015r. zasądził od pozwanej H. P. na rzecz powódki (...) Banku (...) SA z siedzibą we W. kwotę 7.258,39 wraz zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 1 października 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że H. P. w dniu 23 czerwca 2006r. zawarła z (...) Bankiem SA z siedzibą we W., obecnie działającą pod nazwą (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. umowę pożyczki w rachunku nr (...) kwoty 800 zł w ramach konta nr (...). Pozwana zobowiązała się spłacać pożyczkę poprzez comiesięczne zasilanie rachunku kwotą nie mniejszą niż 750 zł. Na podstawie aneksu nr (...) do umowy z dnia 9 września 2010r. kwotę pożyczki podwyższono do 5.000 zł, a pozwana zobowiązała się do comiesięcznego zasilania rachunku kwotą nie mniejszą niż 833,33 zł. Pozwana nie regulowała tego zobowiązania i zadłużenie na dzień 30 września 2014r, wyniosło 7.258,39 zł.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano opierając się przede wszystkim na dokumentach przedstawionych przez powoda przy czym ich prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości. Sytuacja finansowa pozwanej nie mogła natomiast wpłynąć na obowiązek zwrotu pożyczki zgodnie z art.720 § 1 kc. Nie mogła

ona również skutkować rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty w deklarowanej przez pozwaną wysokości 100-200 zł miesięcznie. Tak niskie raty spowodowałyby zbyt długi okres spłaty (36-72 miesiące), czemu sprzeciwiał się interes wierzyciela,

Pozwana nie wykazała ażeby spełniła swoje zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki i nie kwestionowała wysokości zadłużenia.

Zgodnie z art. 69 Ustawy z 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2012r. poz. 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji , rozstrzygając o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

W apelacji od tego wyroku pozwana zaskarżyła go w części co do zasądzonego świadczenia, wskazując, iż zadłużenie w istocie wynosi 5.713,96 zł oraz w tym zakresie, w jakim Sąd Rejonowy nie uwzględnił jej wniosku o rozłożenie świadczenia na raty. Podtrzymała stanowisko, iż z uwagi na niewielką wysokość dochodów, obciążenia i wydatki jest w stanie spłacić należne powodowi świadczenie jedynie w ratach.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa co do kwoty 1.544,43 zł oraz rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako nieusprawiedliwiona nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przypomnieć należy na wstępie, iż stosownie do obowiązującego w postępowaniu uproszczonym przepisu art.505¹³§ 2 kpc jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazać trzeba, iż Sąd Rejonowy w Elblągu dokonał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego i dokonał jego właściwej oceny prawnej.

Ostatecznie też pozwana przyznała tak fakt, jak i wysokość zadłużenia wynikającego z zawartej z powódka umowy pożyczki, co dawało Sądowi Rejonowemu asumpt do uznania, iż wysokość zadłużenia pozostaje bezsporne. Wynika to jednoznacznie z treści protokołu rozprawy z dnia 5 marca 2015r. , gdzie pozwana przyznanie to odniosła do faktów i okoliczności przytoczonych w pozwie oraz w piśmie procesowym powódki z dnia 2 lutego 2015r. szczegółowo obrazującym strukturę i wysokość dochodzonego roszczenia. Ze wskazanym oświadczeniem pozwanej nie koreluje zarzut apelacyjny, w którym skarżąca przedstawia twierdzenie, iż nie kwestionowała roszczenia do kwoty 4.816 zł. Ostatecznie zresztą pozwana przyznała w piśmie uzupełniającym apelację, iż kwota niekwestionowana to 5.713,96 zł. Na tym etapie i na tej drodze pozwana nie mogła postulować zmiany wyroku i obniżenia zasądzonego świadczenia o kwotę 1.544,43 zł.

Zgodnie z art. 381 kpc Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 maja 2014 r., III AUa 1912/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1473665). Zatem obowiązki wynikające z art. 6 kc w zw. z art. 232 zdanie pierwsze kpc winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze

wyjątku określonego w art. 381 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 930/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1463793). Innymi słowy, strona która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, nie wykazuje starań o pozyskanie istniejących dowodów, nie może na etapie postępowania odwoławczego domagać się dopuszczenia dowodów, jeśli należyte wykonanie przez nią obowiązków wynikających z art. 6 kc i art. 232 kpc pozwalało na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Ponadto pozwana przedstawiając w postępowaniu odwoławczym nowe twierdzenia i okoliczności nie złożyła wniosków dowodowych pozwalających na ich weryfikację. Nie sposób nie zauważyć, iż w wypadku zainicjowania sporu co do wysokości zadłużenia przed Sądem Rejonowym prezentowanie określonych twierdzeń w zakresie powstania i wysokości zadłużenia mogło skutkowałoby koniecznością przeprowadzenia szczegółowego postępowania dowodowego w tym zakresie, nie wykluczając dowodu z opinii biegłego księgowego. Z tych względów obecnie prezentowane przez skarżącą argumenty musiały zostać uznane za spóźnione i gołosłowne.

Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko Sądu pierwszej instancji co do braku podstaw uwzględnienia wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Z treści uregulowania zawartego w art.320 kpc wynika jego szczególna, wyjątkowa natura, której konsekwencją jest możliwość stosowania go w razie zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, należących do sfery majątkowej pozwanego; rzeczą pozwanego jest wykazanie istnienia takiego wypadku. Należało zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż powołanie się jedynie na trudną sytuację finansową warunku tego nie spełnia, zwłaszcza, jeżeli sytuacja taka jest przynajmniej w części wynikiem zaciągnięcia zobowiązań podobnych, jak to które stanowiło źródło dochodzonego w sprawie roszczenia. Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 kpc, nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces, a ten kategorycznie nie wyraził zgody na otrzymanie świadczenia w ratach.

Mając powyższe na uwadze apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na mocy art.385 kpc.